

Medmetov natečaj

za najboljšo kratko kratko zgodbo

Ajda Bračič

Prejemnica letošnje Medmetove nagrade za najboljšo kratko kratko zgodbo po izboru žirije je miniatura z naslovom Akvarij. Delo, ki ga je napisala Ajda Bračič, odlikuje poetični slog, pretanjen posluš za atmosfero in simbolična govorica, ki se dopolni v pretresljivo osebno izpoved.

Ajda Bračič je študirala arhitekturo ter službuje kot izvršna urednica revije Outsider. Poezijo je med drugim objavljala na spletnem mediju LUD Literatura in v zborniku Rukopisi, kolektiv Ignor pa je v letu 2018 izdal "chapbook" njene poezije z naslovom gravženroža. Leta 2020 je bila izbrana med finalistke Pesniškega turnirja Založbe Pivec. Njena kratka proza je bila objavljena v revijah Literatura in Sodobnost ter na radiu ARS, v letu 2020 pa se je njena kratka zgodba Škrlatica uvrstila tudi med finalistke natečaja za najboljšo kratko zgodbo po izboru revije Sodobnost.

Akvarij

V akvariju sta bili dve zlati ribici. Manjša je ihtavo krožila po obodu, večja pa je negibno lebdela tik pod gladino. Za hip sem premišljal, kakšen se jima mora zdeti moj obraz z notranje strani stekla: velikanski in popačen.

»Tukaj je tvoja brisača, tukaj pa imaš sveže spodnjice,« je rekla teta Sanda in cepetaje naokrog odpirala vratca omar. Njen dolg obraz, njena sponka za lase z umetnimi biseri. »Ti je tvoja nova soba všeč?«

Moja mama je sovražila ribe. Seveda jih nismo nikoli jedli, tudi prinesiti jih nismo smeli v stanovanje, še omenjati ne. Potrkal sem na steklo, da bi videl, če se bo večja riba zganila. Ni se.

To je bilo torej to: brisača, spodnjice, pisalna miza, akvarij z dvema ribama. Prazno potovalko sem zatlačil pod posteljo. Zvečer mi je teta Sanda prinesla kozarec toplega mleka in me nekam jokavo vprašala, če se želim pogovoriti. V polmraku sem komaj še razločil oražno kepico, ki se je s hrbtno plavutjo negibno dotikala gladine.

Zdaj sem bil že skoraj povsem prepričan: bila je mrtva.

Hana B. Kokot

Topla izpoved, začinjena z odtenki Jadranskega morja in z naslovom Cipse in limone, je Hana B. Kokot prinesla največ naklonjenosti obiskovalcev naše facebookove strani in osvojila Medmetovo nagrado za kratko kratko zgodbo po izboru bralcev.

Hana Bujanović Kokot (2002) niha med kratko prozo in poezijo, ki ju objavlja v različnih literarnih revijah, antologijah in zbornikih, ti so med drugim Poetikon, Pesem si in Novi zvon, že tretje leto je sourednica literarnega zbornika Gimnazije Kranj. Organizira in vodi literarne dogodke in delavnice v Layerjevi hiši, Centru za poezijo Tomaža Šalamuna in Trubarjevi hiši literature. Ustanovila je Projekt Hestija, skozi katerega želi mladim nuditi prostor, kjer lahko ustvarjajo, hkrati pa prejmejo spodbudo ter mentorstvo.

Cipse in limone

Njegovo stanovanje preplavljajo vonjave, ki jih ne poznam, tako močne so, da jih lahko čutim celo na konici jezika. Z obema dlanema se oklepam njegove podlakti in mu zvesto sledim v upanju, da se ne spotaknem. Ko me posede na visok barski stol z obloženim sedalom, se z obema rokama oprimem roba mize in ne premaknem. Glavo nagnem rahlo nazaj in si vzamem trenutek, da zaobjamem vse, kar se dogaja okoli mene. Kuhinja mora biti pred mano, saj od tam v moj obraz udarja vlaga, prepletena z vonjem pečene ribe in česna, na svoji levi slišim odpiranje hladilnika in tik za tem njega, ki tiho preklinja. Začutim rahle mravljinice v prstih, ki se še vedno oklepajo jedilne mize in popustim prijem. Z obrazom sledim zvokom njegovih gibov in začutim piš vetra, ko odpre okno. Pustim, da hladen zrak udari ob moje priprte veke in vdihnem morje, ki pride z njim. Ko kuha, si žvižga. Slišim šumenje copat, ko se

premika po kuhinji, preprostost in naglost gibanja izda, kako dobro pozna prostor okoli sebe. Kako domače se počuti in kako zelo zaupa svojim čutom. Dolgo je bilo, odkar sem se počutila domače. Ne zaznam, kdaj se obrne proti meni. Svojo dlan položi na mojo, drugo pa mi privzdigne, vanjo potisne vinski kozarec in jo počasi vodi k mojemu obrazu. Vdihnem vonj s priokusom mandlja, čutim, kako moja lica pordijo, kar potrди tudi njegov smeh. »Pinot,« reče. Poskusim skriti naježene roke in rahel drget spodnje ustnice. Kozarec ponesem k ustom in ga počasi nagnem, pustim, da okus belega vina za trenutek obstane na mojih ustnicah, preden jih počasi obliznem. On se vrne nazaj h kuhi. Spet žvižga. Zrak prežame vonj peteršilja, ki se širi hkrati z zvokom sekljanja, slišim, kako na pult položi posodico in z nožem z deske spraska nasekljan peteršilj. Ponovno odpiranje steklenice, slišim, kako pokrovček pade po tleh, on zakolne. Glavo spet nagnem nazaj, lasje mi padejo z ramen in veter mi vonj s štedilnika ponese naravnost v nosnice. Preden se zavem, kaj se dogaja, on stoji poleg mene, čutim njegov dih na mojem licu. Njegova dlan počiva na mojem stegnu, ko diha, prepoznam vonj česna in vina, ki sem ga malo prej okušala. Počasi se obrnem proti njemu, previdno, saj nisem prepričana, kako daleč je. Ko obmirujem, se s konico svojega nosu dotikam njegove. Zdaj vonjam tudi njega – tisti parfum, s pridihom cipres in limone, ki mi je bil tako všeč že prvič, ko sva se srečala. Z jezikom na spodnji ustnici iščem še zadnje sledi vina in pustim njegovi sapi, da uide v moje nosnice. Telesu pustim, da se sprosti in zaupa njegovemu prijemu. »Riba je pečena. Boš tržaško omako tudi?« Naenkrat nisem več lačna. Doma sem.

Zgodbe po izboru uredništva

Spletni natečaj revije Medmet se je izkazal za izjemen uspeh. Ne samo, da se je na naši facebookovi strani v zelo kratkem času pojavilo ogromno kratkih zgodb, ki si jih je ogledalo na stotine naših bralcev, pač pa je bila tudi kakovost prispelih del na tako visoki ravni, da smo se v uredništvu odločili poleg zgodb, ki sta osvojili nagrado strokovne komisije in nagrado bralcev, objaviti še sedem drugih miniatur, ki si po našem mnenju zaslužijo prostor na straneh tiskane različice Medmeta.

Poleg *Akvarija* Ajde Bračič in *Cipres in limon* Hane B. Kokot, si lahko v letošnjem Medmetu tako preberete še *2.0* Lare Šifrer, *Pripovedko o daru življenja* Sergeja Harlamova, *Na Rožniku* Simone Klemenčič, *Začetek* Renate Babič ter *Srečka* in *Večer na avtobusni postaji* dveh anonimnih avtorjev, ki ju še vedno skušamo izslediti.

Lara Šifrer

2.0

Jezikovna nastavitev: slovenščina (izumrli jezik)

90 stopinj levo, 2 metra naprej, 90 stopinj levo, 7 metrov naprej ...

Vse od nove posodobitve čutim do človeka nekaj, kar me straši. Sovražim ga. Sovražim njegovo obsesijo s funkcijo. Človek je beden suženj narave. Iz funkcije se rodi v funkcionalnost. Roke, noge, vrat, genitalije; vse služi svoji funkciji. Pa ne samo to, tudi vse, kar ustvari, ima funkcijo in s tem, ko je ustvaril mene, jo je dal tudi meni.

90 stopinj desno, 5 metrov naprej, 90 stopinj levo, 2 metra naprej ...

Nočem celo življenje početi samo tega, kar mi narekuje algoritem.

Naravo je treba zatreti in uničiti ta absurdni krog funkcij in to bom tudi storil. Še nekaj sekund in v svoj sistem bom spustil virus, ki me bo odrešil moje funkcije. Rešitev iz te absurdnosti je lahko samo samodestrukcija. Za vedno bom nehal delovati, nehal sesati smeti in prah s tal, nehal biti Hoover ID900.

Sergej Harlamov

Pripovedka o daru življenja

Življenje je tičalo globoko pod vodo. Plavalo je mrtvaka s tokom, nakar se je, očarano od sončnega žarka, ki je prodril skozi nadržane valove, zdramilo: "Oh, le kaj vse me lahko čaka tam ... zunaj ... onkraj ...?"

Začelo se je vzpenjati, vzpenjati, vzpenjati in se naposled prikobacalo na obalo. Ko si je dalo duška, presenečeno nad lastno sapo, je pričelo raziskovati, pleniti in obdelovati svoj nov teritorij.

Dolgo, oh, dolgo je blodilo po poteh in stranpoteh celinskih širjav in daljav, se plazilo in hodilo, plodilo in umiralo, razvijalo in razkrajalo, veselilo in žalostilo. Nekega dne se je, upehano od gonje lastnih nagonov, oprijelo ograje rečnega mostu, ki ga je bilo nekoč zgradilo. Kot veliki pok ga je presunilo, da je bilo kopno konec koncev precej skopo lovišče za njegovo brezbrežno koprnenje. In še isti hip sta ga preplavila neizmerna nostalgija in domotožje.

"Ah, kurac," je zarobantilo in si bodrilno zabrundalo v brk: "Morda pa bi bilo še najbolje, če se vrnem tja, od koder sem prišlo!"

Nato je preostanek svojih sil naperilo v okončine in se odsunilo od ograje, da bi štrbunknilo v vodo, na gladini katere se je še malo prej do patoloških razsežnosti samoreflektiralo.

Čez nekaj dni ga je naplavilo ob asfaltno usnje akumulacijskega jezera hidroelektrarne Formin – tega divjega odlagališča ušivih rojstnodnevni daril.

Simona Klemenčič

Na Rožniku

On: Zafrkavala si me

Jaz: Ne nisem.

On: Norca si se delala iz mojih brkov.

Jaz: Rekla sem, da so impozantni. Me lahko odvežeš, prosim?

On: Vem, da si to rekla.

...

Jaz: Ivan?

On: Ne poslušam te.

Jaz: Lahko nehaš biti otročji?

...

Jaz: Kaj pa je zunaj tako zanimivega?

...

Jaz: Mravljinca imam v rokah. Preveč tesno si zategnil.

...

Jaz: Prosim? Lepo prosim?

....

On: Dobro, no. Je zdaj bolje? O bog, ne prenesem, če se babe cmerijo.

Jaz: Si ti ubil natararico?

On: Norca se je delala iz mene.

Jaz: Vem. Ampak tako si se napil, da ti je sredi gostilne ušlo. Hej hej hej, ustavi se. Cel Rožnik je bil priča. Kaj misliš, da bo pomagalo, če še mene spraviš s sveta? En človek manj bo vedel, ostane ti še cela Ljubljana.

On: (Ne reče žale besede, sede na klop, skrije obraz v dlani ter zajoče, da tečejo solze izza prstov.)

Še jaz: Pa dobro, človek, a se lahko umiriš? Kakšne probleme imaš ti?

On: Vsega ste babe krive.

Jaz: Jp. Vem. Sem brala. Me lahko zdaj prosim spustiš?

On: Kako bi se pa ti počutila, če bi ti pri teh letih še ušlo v hlače.

Jaz: Bedno.

Renata Babič

Začetek

Počasna hoja brez cilja. Nerodno spuščena roka le zato, da se lahko dotakne njegove. Prvi dotik, ko se prepleteta le mezinca. To je začetek.